

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové, soudkyně Lenky Matyášové a soudce Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **J. C. P. C.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, týkající se žaloby proti dvěma rozhodnutím žalované ze dne 16. 3. 2022, č. j. CPR-5197-3/ČJ-2022-930310-V234, o správním vyhoštění a o nákladech řízení, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2022, č. j. 19 A 14/2022 - 33, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 3. 2022, č. j. CPR-5197-3/ČJ-2022-930310-V234. Tímto rozhodnutím bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění a stanovena doba 1 roku, po kterou mu nebude umožněn vstup na území členských států Evropské unie. Stěžovatel se podanou žalobou domáhal také zrušení rozhodnutí žalované o povinnosti uhradit náklady řízení.

[2] Stěžovatel s kasační stížností spojil návrh na přiznání odkladného účinku. V návrhu vedl, že na území České republiky žije po dobu 15 let, po většinu tohoto období s příslušným oprávněním k pobytu. Poukázal na skutečnost, že v současné době probíhá u městského soudu soudní řízení, jehož předmětem je rozhodnutí, kterým byla zamítnuta jeho žádost o povolení k trvalému pobytu. Jedná se o opakovaný soudní přezkum, neboť poprvé byl s žalobou u městského soudu úspěšný. Stěžovatel upozornil, že řízení o povolení trvalého pobytu probíhá neúměrně dlouho (5 let), došlo k mnohonásobnému překročení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí. Neúměrně délce správního řízení pak stěžovatel přičítá i vznik nepříznivé situace, do níž se aktuálně dostal. Stěžovatel dále uvedl, že má zájem na osobní účasti v řízení o podané kasační stížnosti, stejně jako v soudním řízení, které je aktuálně vedeno u městského soudu ve věci nepovolení trvalého pobytu. Je přesvědčen, že v obou soudních řízeních dosáhne úspěchu, vycestování by mu účast na obou soudních řízeních zkomplikovalo.

[3] Stěžovatel dále uvedl, že vzhledem k tomu, že na území pobývá již 15 let (od roku 2006), má zde vytvořeny vazby a zázemí. V době nadcházejícího léta by pro něj navíc vycestování do Paraguayské republiky, kde teploty dosahují až 50 °C, bylo rizikem, neboť trpí vážnými problémy se srdcem, a tedy by mohl být ohrožen na zdraví či na životě. K tomu stěžovatel předložil zdravotní záznam dokládající obezitu druhého stupně, onemocnění tepny a hypertenzi.

[4] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázala na skutečnost, že přiznání odkladného účinku by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, konkrétně s požadavkem, aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci dodržující právní předpisy. Vyhoštění je účinným opatřením jen tehdy, nastanou-li účinky co nejdříve po spáchání protiprávního jednání.

[5] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení podaného návrhu a dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě naplněny.

[6] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.*

[7] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[8] Z citovaných ustanovení vyplývá, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro stěžovatele znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[9] Dále je třeba uvést, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není zrušeno. Odkladný účinek má proto charakter výjimky z pravidla, že žaloba či kasační stížnost odkladný účinek nemají, a měl by být přiznáván pouze v případech, které takový postup svou specifickou povahou odůvodňují. Je-li přiznání odkladného účinku výjimkou, znamená to (mimo jiné), že újma, která má hrozit žadateli o jeho přiznání, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, tedy taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že žaloba, respektive kasační stížnost, odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019 - 38, č. 4039/2020 Sb. NSS, bod [65] a ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, č. 3270/2015 Sb. NSS, bod [25]).

[10] Nezbytnou podmínkou pro přiznání odkladného účinku je splnění povinnosti stěžovatele tvrdit a prokázat vznik újmy (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32), a sice újmy, která není bagatelní, nýbrž významná (viz výše). Od stěžovatele, který žádá o přiznání odkladného účinku, se tak především očekává dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení o tom, že mu v důsledku napadeného rozhodnutí významná újma vznikne, a vysvětlení, v čem tato újma spočívá, včetně uvedení jejího rozsahu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší (resp. významné) újmě musí svědčit tomu,

pokračování

že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s rozsudkem krajského (zde městského) soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Kromě výše uvedeného, tíží stěžovatele též důkazní břemeno k v návrhu uplatněným tvrzením, k jehož unesení je nutno, aby stěžovatel svá tvrzení, jimiž odůvodňuje návrh na přiznání odkladného účinku, také řádně doložil (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 218/2015 - 50).

[11] V souzené věci stěžovatel břemeno tvrzení a břemeno důkazní neunesl a ani Nejvyšší správní soud nezjistil okolnosti, které by svědčily o tom, že stěžovatelova situace patří právě mezi ty ojedinělé případy, pro něž je institut odkladného účinku kasační stížnosti vyhrazen.

[12] Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném usnesení č. j. 8 Azs 339/2019 - 38, *„zájem na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti nepochybně může být (dle okolností) důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nemělo by tomu tak být ovšem automaticky bez dalšího, ale obvykle jen ve spojení s dalšími důvody (např. týkajícími se rodinného či soukromého života stěžovatele), nebo v návaznosti na individuální okolnosti a specifika soudního řízení v dané věci. Všechny tyto individuální okolnosti by však měly jasně a konkrétně plynout ze stěžovatelem osvědčených tvrzení“* (pozn.: zvýraznění podtržením doplněno). Zároveň usnesení rozšířeného senátu v bodě [58] odůvodnění potvrdilo jako správný dřívější názor Nejvyššího správního soudu obsažený v usnesení ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015 - 32, bod [7], dle kterého *„paušálním přiznáváním odkladného účinku všem kasačním stížnostem směřujícím proti rozhodnutím, se kterými je spojena povinnost vycestovat z území České republiky, by byla zcela popřena výjimečná povaha institutu odkladného účinku, jakož i záměr zákonodárce nepřiznat kasačním stížnostem brojícím proti takovému typu správních rozhodnutí odkladný účinek automaticky, tedy přímo ze zákona“*.

[13] Má-li být důvodem pro přiznání odkladného účinku zájem stěžovatele na osobní účasti v nyní vedeném řízení o kasační stížnosti (resp. řízení ve věci trvalého pobytu), musel by stěžovatel konkrétně tvrdit a osvědčit specifické okolnosti těchto řízení. V tomto ohledu však stěžovatel žádné argumenty odůvodňující nezbytnost jeho osobní účasti v řízení, v němž je navíc zastoupen, nevznesl. Z hlediska práva na spravedlivý proces tedy nemůže být do jeho ústavních práv zasazeno. K poukazu stěžovatele na to, že by mu vycestování účast na soudním řízení zkomplikovalo, Nejvyšší správní soud uvádí, že ani v tomto případě stěžovatel konkrétně neuvedl, v čem by nemožnost jeho osobní účasti měla být překážkou řádně vedeného procesu v situaci, kdy je zastoupen kvalifikovaným zástupcem. V době všeobecně dostupných mobilních či počítačových aplikací umožňujících jednoduché posílání zpráv, připojených dokumentů, či dokonce videohovory, lze po stěžovateli spravedlivě požadovat vyvinutí alespoň minimálního úsilí, aby i po eventuálním odjezdu z České republiky zůstal v kontaktu se svým advokátem (viz citované usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 Azs 339/2019 - 38, bod [68]). K subjektivnímu přesvědčení stěžovatele o budoucím úspěchu v řízení o kasační stížnosti pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že toto přesvědčení není pro posouzení nezbytnosti stěžovatelovy osobní účasti v řízení relevantní.

[14] Stěžovatelovo tvrzení týkající se možného zásahu do jeho soukromého života zůstalo v rovině obecného (neurčitého) a ničím nepodloženého konstatování. Stěžovatel v této souvislosti pouze zmínil, že na území pobývá 15 let a má zde vytvořeny veškeré myslitelné vazby a zázemí, které naopak již nemá v zemi původu. Nijak blíže ovšem tyto vazby nespécifikoval, ani nedoložil. Tato nekonkrétní tvrzení tak nemohou založit ony rozšířeným senátem uváděné „další důvody“, které by v řízení o kasační stížnosti ve věci správního vyhoštění odůvodnily výjimečné přiznání odkladného účinku. Z obsahu odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu nadto vyplývá, že stěžovatel pobýval na území České republiky oprávněně pouze do roku 2017, nevede zde rodinný život, nemá zde žádný majetek, bydlí ve sdíleném pronajatém bytě se svým kamarádem. Žádné konkrétní vazby na Českou republiku tak nebyly

zjištěny ani v předchozím soudním a správním řízení. Rozsudky Evropského soudu pro lidská práva, jichž se stěžovatel dovolává, nepojednávají o obdobných situacích, neboť se dotýkají širších rodin, anebo dlouhodobé pasivity státu v procesu vyhošťování. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že stěžovatel netvrdil ani neosvědčil žádné konkrétní skutečnosti, které by mohly odůvodnit přiznání odkladného účinku z důvodu jeho rodinného a soukromého života.

[15] Pokud stěžovatel poukázal na skutečnost, že s ohledem na jeho zdravotní stav pro něj budou nadcházející letní měsíce, v nichž v zemi původu panují vysoké teploty, představovat zdravotní riziko, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel nijak nedoložil ani toto tvrzení o zdraví ohrožujících teplotách, a tedy neunesl břemeno důkazní.

[16] Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud návrhu stěžovatele nevyhověl a kasační stížnosti odkladný účinek podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal.

[17] Závěrem Nejvyšší správní soud doplňuje, že z rozhodnutí o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2022

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu